

Поштовани,

Обраћамо Вам се поводом проблема који се годинама провлаче и по свему судећи и даље ће. Нажалост, позитивна сарадња, која је колико-толико постојала у прошлости између Министарства и релевантних студентских представника када се ради о доношењу одлука битних за студенте, из непознатих разлога је, и поред наших покушаја да се настави, игнорисана и прекинута.

Проблеми нису ништа ново, они су само резултат инертности и нерешавања системских проблема у високом образовању претходних више од 10 година колико смо потписници Болоњске декларације. Данас, као и претходних година, студенти се боре за идентичне захтеве и још увек се не назире крај. Уместо да седнемо и да се договоримо како да решимо тај проблем, он се константно оставља са стране. Самим тим, на крају сваке године студенти се доводе пред свршен чин и у незгодну ситуацију, где се највећи терет ставља управо на њих, због чега су оправдано незадовољни.

Да појаснимо, држава Србија као потписница Болоњске декларације на себе је прихватила одређене одговорности и усмерења како би систем високог образовања требало да функционише. Проблеми настају управо ту – у тумачењу Декларације и спровођењу реформе засноване на њој. Нажалост, после више од 10 година високо образовање се јако споро помера са почетне позиције због погрешног приступа реформама, који на крају доводи до студентских протеста. Реформе су нажалост изгубиле на интензитету, јер се не спроводе сразмерно кроз све институције које су њоме обухваћене. То значи да Министарство, универзитети, факултети, професори и остали органи који су директно или индиректно повезани треба заједно са студентима да носе тежину реформе.

У последње време то није случај и студенти који би по Болоњској декларацији морали да буду у центру образовања постају центар реформи. Зар не мислите да је мало парадоксално да реформе засноване на Болоњској декларацији чији је главни слоган „студент у центру образовања”, у ствари доводе до тога да највећи терет пада управо на

студента? Овде видимо први главни проблем ових реформи и тога што оне напредују веома споро. Како би реформа била спроведена, она мора да се усмери у правом смеру.

Реформе данас не треба да се заснивају на томе колико ће студент да ћути, трпи, па и у одређеним случајевима да плаћа и што је најбитније учи нешто што не зна ни зашто учи и шта тиме добија. Управо је ово други главни, а можда и највећи, проблем реформи и промена коју доноси Болоњска декларација. Студент који уписује факултет би по Декларацији требало да сазна од факултета шта ће тим уписом и партиципацијом на факултетским програмима да научи, колико ће да научи, зашто, како и колико му је времена потребно, а то се у већини случајева у нашој земљи, универзитетима и факултетима не зна.

Ми, студенти, данас се налазимо у парадоксалној ситуацији – уписујемо факултете на којима нису јасно дефинисана најбитнија питања, а сносимо тежину реформи, које се уместо на право место, стављају на студентска плећа без икаквог плана. Нажалост, и даље смо сведоци тога да пролази још једна акредитација, а да се горенаведени проблеми и даље провлаче.

Ако смо већ дошли до тога да се одређује колико ће бодова бити потребно да би се остало на буџету, да ли ће студенти моћи да остану на буџету још годину дана после истека редовног трајања основних студија, колико ћемо имати обавезних испитних рокова, колико ћемо највише смети да студирамо итд., онда морамо да, сазмерно томе, имамо и решене горенаведене проблеме од којих ове ствари управо и зависе. Реформе морају да се усмере у правом смеру, јер ћемо у супротном и даље имати недовољно квалитетне кадрове који завршавају високообразовне институције, студенте који напуштају студије, а наравно и протесте сваке године.

Наши захтеви су једноставни – ми пре свега захтевамо да до одређених промена у законима не долази пре него што се не реше питања квалитета наставе и дефинисања студијских програма.

Иако је ове године у изменама и допунама Закона усвојено да је потребно 48 бодова за буџет, не значи да то наредних година неће бити проблем. Та дилема, као и доленаведени

краткорочни захтеви, не би били проблем да су горенаведена питања решена. За њих нису криви студенти и они не треба да носе ни кривицу, ни тежину погрешне политике.

Захтеве смо поделили на краткорочне и дугорочне. Краткорочни захтеви су они које видимо само као неоправдану штету нанету студентима, што је објашњено у тексту. Дугорочни захтеви би требало да доведу до коначног решења проблема са којим се годинама суочавамо.

Краткорочни захтеви:

- 1) Тражимо да број обавезних испитних рокова у школској 2014/2015. буде 6 (шест);
- 2) Студенти који су уписани у прву годину студија школске 2010/2011, односно 2011/2012. године задржавају право да се финансирају из буџета најдуже годину дана по истеку редовног трајања студија, као што је и до сада била пракса;
- 3) Изузетно од одредаба члана 94. став 1. Закона о високом образовању, статус студента који не заврши студије до истека рока који је одређен у тачки 4 овог члана, не престаје и продужава се до краја школске 2015/2016. године;

Дугорочни захтеви:

- 1) Почетак рада на изради новог Закона о високом образовању са активним учешћем релевантних студентских представника у радној групи која би радила на изради тог Закона;
- 2) Почетак рада на проналажењу дугорочног решења проблема квалитета наставе, оптерећења и недовољно јасно дефинисаних програма студија и студентских курсева са активним учешћем релевантних студентских представника у радној групи која би се бавила тиме.

Докле год се не буде знало на одређеним курсевима, па и самим одсецима (већина у Србији), које то компетенције и знања студент добија похађањем тих курсева, тачније зашто он

то похађа, колико је времена потребно да научи нешто и др., Болоњска декларација неће бити спроведена, а и студенти неће бити задовољни. Тек када се све ово јасно буде знало, када ЕСПБ буде вредео стварно колико је прописано, не одокативно као што је то сада, а квалитет наставе буде био на завидном нивоу, студентима неће бити проблем да прихвате нацрте Болоњске декларације, који се тренутно покушавају увести на штету студената без икаквог плана.

Прихватањем наших захтева отвара пут се ка дугорочном решењу проблема, квалитетнијој настави и успешнијим студентима. Замислите само колика је цена нерешавања ових проблема и неспровођења дате реформе у правом смеру на који Вам овиме указујемо?

Студентска конференција универзитета Србије (СКОНУС), кровна организација студената, јула месеца ове године упутила је позив ресорном министру, задуженом за високо образовање, господину Срђану Вербићу, да присуствује редовној седници Скупштине СКОНУС-а, на којој се расправљало о најављеним изменама и допунама. Међутим, министар се оглушио о тај позив, као и о неколико позива Студентског парламента Универзитета у Београду, о чему постоје писани докази. Сматрамо да се Закон, који регулише статус студената и њихово студирање, не може доносити без консултовања релевантних студентских представника, што је заправо пракса коју је прекинуо управо министар Вербић.

Поводом почетка нове школске године и неизвесности у којој се налази велики број студената, СКОНУС је упутио допис председнику Владе Републике Србије, као највишој инстанци, са наведеним захтевима и захтевом за хитан састанак на коме бисмо покушали да нађемо адекватан начин за решавање постојећих проблема, како бисмо студентима омогућили извесност као и јасан статус у наредним школским годинама.

До данас одговор нисмо добили.

СТУДЕНТСКА КОНФЕРЕНЦИЈА
УНИВЕРЗИТЕТА СРБИЈЕ

Из свих тих разлога, немамо другог начина, него да мирним протестом искажемо своје незадовољство, пре свега због начина комуницирања са студентима, а онда и због донесених измена и допуна Закона.